

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi experimental research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะได้ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมของกลุ่มทดลอง

1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิง หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

1.1.3 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมของกลุ่มทดลอง

1.1.4 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม สามารถเพิ่มการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นหญิงได้หรือไม่

1.2.2 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม สามารถลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงได้หรือไม่

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการได้รับการให้คำปรึกษา

1.3.2 วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา

1.3.3 วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลงกว่าก่อนการได้รับการให้คำปรึกษา

1.3.4 วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลงกว่าวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา

1.4 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1 ประชากร คือ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวนนักเรียน 65 คน

1.4.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ที่มีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงและมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มีความสมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษา จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน

1.5 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

ตัวแปรตาม คือ 1) การเห็นคุณค่าในตนเอง
2) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.6 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.6.1 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองและแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.6.1.1 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ผู้วิจัยพัฒนาจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของลักษณะ สกอลทอง (2550) โดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่าข้อความในแบบวัดตรงกับพฤติกรรมของผู้ตอบหรือไม่ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ “มากที่สุด” “มาก” “ปานกลาง” “น้อย” และ “น้อยที่สุด” ประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 35 ข้อ

1.6.1.2 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากกรอบแนวคิดของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ประกอบด้วยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 7 ด้าน ที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร โดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่าข้อความในแบบวัดตรงกับพฤติกรรมของผู้ตอบหรือไม่ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 4 ระดับ ได้แก่ “เป็นประจำ” “บางครั้ง” “นาน ๆ ครั้ง” และ “ไม่เคยเลย” ประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 30 ข้อ

1.6.2 เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เป็นโปรแกรมเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง ส่วนที่ 2 เสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ส่วนที่ 3 ฝึกทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

จึงได้โปรแกรมการให้คำปรึกษาจำนวน 14 ครั้ง แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 45-60 นาที โดยจัดสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมเป็นเวลา 7 สัปดาห์ติดต่อกัน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำปรึกษา

1.7 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.7.1 ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยขออนุญาตผู้บริหาร โรงเรียนเพื่อทำการทดลองและนัดหมายนักเรียน ติดต่อครูฝ่ายปกครอง ครูแนะแนว และครูประจำชั้นเพื่อสอบถามเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์ ให้ครูคัดเลือกนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามเกณฑ์การประเมินของโรงเรียน ได้นักเรียนหญิงในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 65 คน นักเรียนหญิงตอบแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับสูง และมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับต่ำ ได้นักเรียน จำนวน 21 คน สอบถามความสมัครใจนักเรียน เพื่อคัดเลือกนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยจับคู่คะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.7.2 ดำเนินการทดลอง

กลุ่มทดลองเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองและลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวน 14 ครั้ง ครั้งละประมาณ 45-60 นาที สำหรับกลุ่มควบคุมร่วมกิจกรรมตามปกติของโรงเรียน

1.7.3 หลังการทดลอง

หลังการทดลองสิ้นสุดลง 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตอบแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

1.8 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.8.1 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง และคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติทดสอบ The Mann - Whitney U Test

1.8.2 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองและคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติทดสอบ The Wilcoxon Match - Paired Signed - Ranks Test

1.8.3 ผลการให้คำปรึกษาเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) จากเทปบันทึกเสียง แบบบันทึกการให้คำปรึกษา การสังเกตพฤติกรรมและไบบงาน ของผู้รับคำปรึกษา จากกรให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง

1.9 สรุปผลการวิจัย

1.9.1 หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม กลุ่มทดลอง มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.9.2 หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม กลุ่มทดลอง มีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่าก่อนการทดลอง และต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.9.3 ผลการให้คำปรึกษาเชิงคุณภาพ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีผลทำให้กลุ่มทดลอง เกิดการเห็นคุณค่าในตนเองและมีการรับรู้ ค่านิยมทางเพศ ทศนคติ และมีพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

2.1.1 เพื่อให้การเห็นคุณค่าในตนเองและการมีพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของนักเรียนมีความคงทนต่อไป แม้การให้คำปรึกษาจะสิ้นสุดลงแล้วควรทำการให้คำปรึกษาซ้ำอีกครั้ง โดยอาจจะเป็นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หรือแบบรายบุคคลเพื่อทบทวนและติดตามเป็นระยะ ๆ รวมทั้งติดต่อผู้ปกครอง บุคคลที่ใกล้ชิด หรือครูประจำชั้น เพื่อร่วมมือกันในการช่วยเหลือต่อไปอีกระยะหนึ่งจนนักเรียนมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแล้วจึงค่อย ๆ ลดการให้ความช่วยเหลือลง

2.1.2 ในการวิจัยครั้งนี้ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากสมาชิกกลุ่ม นอกจากนั้นขณะให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาได้แสดงออกถึงความห่วงใยและจริงใจอย่างแท้จริงในการช่วยเหลือสมาชิก ทั้งในขณะให้คำปรึกษา และนอกเวลาการให้คำปรึกษา ส่งผลให้การ จัด โปรแกรม การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ดังนั้นในการนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาไปใช้ ผู้ให้คำปรึกษาควรสอบถามความสมัครใจในการเข้ากลุ่มของสมาชิกก่อน รวมทั้งควรให้ความช่วยเหลือในด้านการเรียนและด้านอื่นๆ แก่สมาชิก เพื่อเป็นการสร้างสัมพันธภาพและความศรัทธาให้เกิดขึ้นในกระบวนการให้คำปรึกษา ซึ่งจะช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่น ส่งผลให้สมาชิกกลุ่มเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์

2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.2.1 ควรมีการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในผู้ปกครองที่ถูกมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

2.2.2 ควรมีการศึกษาวิธีการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น การใช้กระบวนการกลุ่ม การใช้ตัวแบบ การศึกษาเป็นรายกรณี (Case Study)

2.2.3 ควรมีการศึกษาวิธีการสร้างจิตสำนึกในด้านความรับผิดชอบ หรือการเห็นคุณค่าของผู้หญิงแก่วัยรุ่นชาย โดยอาจจัดเป็น กิจกรรมกลุ่ม หรือโครงการอบรมให้ความรู้ เป็นต้น เพื่อให้วัยรุ่นชายตระหนักถึงความรับผิดชอบและผลกระทบของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ในด้านอารมณ์ จิตใจ ร่างกาย การศึกษา และสังคม ที่อาจเกิดกับตนเองและกับผู้หญิง